

RESSÒ DE LA PARAULA

Política ecològica

Hem d'anar a votar, i cadascú ha de fer el seu propi discerniment sobre quina opció política s'apropa més a les pròpies conviccions, quin projecte polític respon millor a la idea de persona humana, món, societat, cultura, etc., quin programa reflecteix millor el que ell creu que s'ha de fer per solucionar els problemes socials i polítics que tenim.

L'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, ens ha recordat que un cristià ha de recolzar o promoure «una política ecològica». Aquesta expressió té un significat evident: vol dir que hem de promoure una política que garanteixi en tots els àmbits el respecte pel medi ambient. Però també té un altre significat més ampli i profund. «Ecologia», en l'encíclica, significa una manera de viure i actuar en el món, una manera de conviure, de treballar, de produir, de crear cultura, que està d'acord amb l'humanisme, tal com ho entenem des de Jesucrist i la Doctrina Social de l'Església. És el que es diu «una ecologia integral» (cap. IV). El seu fonament està en el fet que «tot està relacionat»; com deia Benet XVI, «qualsevol atemptat a la solidaritat i al civisme produeix danys ambientals», una mala política sempre va unida a un perjudici en el medi am-

bient. La bona política tindrà com a objectiu únic aconseguir el bé comú (*Laudato si'*, nn. 156-158).

Potser no hi haurà cap partit polític que no signi aquest principi. El problema sorgeix quan cadascun interpreta què és el bé comú i mira de promoure'l o «imposar-lo». Aquest bé comú no només és el bé del conjunt (el poble, la societat), sinó que també és el bé de tots i cadascú. Tampoc no és un «bé» simplement imposat i unificador, que converteix el poble en massa, sinó que:

- Respecta cada persona amb els seus drets, sobretot el seu dret a un desenvolupament integral.
- Reconeix els drets dels grups i institucions amb la seva iniciativa i creativitat a favor de tots, segons el principi de subsidiarietat.
- Suposa la justícia distributiva, origen i condició de la pau social.

Quan diem que el bé comú ha de regir la «política ecològica», estem afirmant que aquesta política no ha de buscar el bé d'uns pocs en detriment o a costa del bé (els drets) dels altres, sinó que, segons aquell principi bàsic de la Doctrina Social de l'Església, ha de defensar la destinació universal dels béns de la terra.

Ara bé, dirà el Papa,

«En les condicions actuals de la societat mundial, on hi ha tantes iniquitats i cada vegada són més la persones “descartables”, privades de drets humans bàsics, el principi del bé comú es converteix immediatament, com a lògica d'ineludible conseqüència, en una crida a la solidaritat i en una opció preferencial pels més pobres» (n. 158).

Qüestions accidentals que tenen impacte mediàtic omplen moltes vegades les propostes polítiques. Però

ens hauria agradat que aquest llenguatge entorn de l'essencial s'hagués escoltat més en els discursos de campanya electoral. No és un llenguatge sobre generalitats, sinó sobre quelcom molt concret: és tasca del polític posar lletra a aquesta música, noms i cognoms, mesures adients que encarnin els grans valors de la política ecològica.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La missió de batejar la pròpia cultura

La inculcació és essencial a l'Església precisament perquè és catòlica. Tots els pobles de tota la terra estan cridats a confessar la fe en Jesucrist mort i resuscitat, i a viure segons l'Esperit evangèlic, cadascun segons la seva cultura.

La cultura no és només la manera de parlar o de ballar; arriba a la

manera d'entendre i de viure les relacions humanes, la relació de parella, l'autoritat, el tracte dels delinqüents, la relació amb els estrangers, la manera de tractar els discapacitats, els homosexuals, la manera d'afrontar el sofriment i la mort. Hi ha en joc els valors ètics i religiosos, la mateixa comprensió de la vida.

La comunitat cristiana està cridada a viure el seu món cultural, no en pot viure d'altre, segons l'Esperit evangèlic: l'amor a tots, la confiança en Déu, l'atenció i el servei als més senzills, el perdó, el reconeixement del propi pecat, el desprendre dels béns materials, el refús de la violència, la comunió mútua en la mort i la resurrecció de Jesucrist.

D'aquí ve la seva missió de corregir, de «batejar» tot allò de la seva cultura que s'allunyi de l'Esperit evangèlic. Aquesta és una de les tasques més importants i més difícils de les comunitats cristianes escampades arreu del món. Corregir amb esperit cristià les pròpies evidències culturals.

Gaspar Mora

ECO DE LA PALABRA

Política ecológica

Hemos de ir a votar, y cada uno ha de hacer su propio discernimiento sobre qué opción política se aproxima más a las propias convicciones, qué proyecto político responde mejor a la idea de persona humana, mundo, sociedad, cultura, etc., qué programa refleja mejor lo que él cree que ha de hacerse para solucionar los problemas sociales y políticos que tenemos.

La encíclica *Laudato si'* del papa Francisco, nos ha recordado que un cristiano debe apoyar o promover «una política ecológica». Esta expresión tiene un significado evidente: quiere decir que hemos de promover una política que garantice en todos los ámbitos el respeto por el medio ambiente. Pero también tiene otro significado más amplio y profundo. «Ecología», en la encíclica, significa una manera de vivir y actuar en el mundo, una manera de convivir, de trabajar, de producir, de crear cultura, que está de acuerdo con el humanismo, tal como lo entendemos desde Jesucristo y la Doctrina Social de la Iglesia. Es lo que se llama «una ecología integral» (cap. IV). Su fundamento está en el hecho de que «todo está relacionado»; como decía Benedicto XVI, «cualquier menoscabo de la solidaridad y del civismo produce daños ambientales», una mala política siempre va unida a un perjuicio en el medio ambiente. La buena política tendrá como objetivo único lograr el bien común (*Laudato si'*, nn. 156-158).

Quizá no habrá partido político que no firme este principio. El problema surge cuando cada uno interpreta qué es el bien común y trata de promoverlo o «imponerlo». Este bien común no sólo es el bien del conjunto (el pueblo, la sociedad), sino que también es el bien de todos y cada uno. Tampoco es un «bien» simplemente impuesto y unificador, que convierte el pueblo en masa, sino que:

- Respetar cada persona con sus derechos, sobre todo su derecho a un desarrollo integral.
- Reconocer los derechos de los grupos e instituciones con su iniciativa y creatividad a favor de todos, según el principio de subsidiariedad.
- Suponer la justicia distributiva, origen y condición de la paz social.

Cuando decimos que el bien común ha de regir la «política ecológica», estamos afirmando que esta política no ha de buscar el bien de unos pocos en detrimento o a costa del bien (los derechos) de los demás, sino que, según aquel principio básico de la Doctrina Social de la Iglesia, ha de defender el destino universal de los bienes de la tierra.

Ahora bien, dirá el Papa,

«En las condiciones actuales de la sociedad mundial, donde hay tantas iniquidades y cada vez son más las personas “descartables”, privadas de derechos humanos básicos, el principio del bien común se convierte inmediatamente, como lógica de ineludible consecuencia, en una llamada a la solidaridad y en una opción preferencial por los más pobres» (n. 158).

Cuestiones accidentales que tienen impacto mediático llenan muchas veces las propuestas políticas. Pero nos habría gustado que este lenguaje en torno a lo esencial se haya escuchado más en los discursos de campaña electoral. No es un lenguaje sobre generalidades, sino sobre algo muy concreto: es labor del político poner letra a esta música, nombres y apellidos, medidas apropiadas que encarnen los grandes valores de la política ecológica.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«Era foraster, i em vau acollir»

Davant les notícies que ens arriben pels mitjans de comunicació sobre el drama que viuen milers de persones, fugint de la guerra i cercant refugi en països europeus, el bisbe Agustí va fer un públic un comunicat el passat 9 de setembre. En ell, expressa que la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat «vol respondre amb criteris evangèlics i assumint el seu compromís» davant aquest repte, deixant-se «il·luminat per la Paraula de Déu i el seu missatge moral».

Valorant l'empenta de generositat desvetllada en la societat, fent servir els instruments institucionals de què disposa la diòcesi i discernint les causes més profundes d'aquesta crisi que vivim, el bisbe Agustí ha disposat que:

- *L'acció diocesana d'acollida als refugiats es coordini mitjançant la creació d'una mesa que, organitzada per Càritas Diocesana, rebrà les peticions d'acolliment, farà les ofertes d'ajuda, donarà assessorament i assignarà les pautes d'actuació.*
- *L'acció concreta d'ajuda, segons els casos, serà responsabilitat de les persones o institucions que la duguin a terme.*

• *La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat a través de Càritas Diocesana i de Mans Unides es mantindrà oberta al diàleg i a la col·laboració amb qualsevol instància eclesial o civil que treballi per mirar de respondre a aquest greu problema social.*

El dimecres 15 de setembre es va reunir per primera vegada aquesta mesa de coordinació, amb representants de Càritas Diocesana i de Mans Unides. La primera actuació que s'ha definit es refereix a la sensibilització i denúncia de les causes que originen aquesta situació, que no és només una crisi humanitària o de refugiats, sinó l'evidència d'un fracàs de les polítiques migratòries europees i de la gestió dels

conflictes armats a l'Orient Mitjà. Per a la segona fase, la de l'acollida concreta de refugiats al nostre territori, cal una preparació més acurada, que ja s'encamina, conscients també que depèn d'altres factors polítics i diverses instàncies de govern.

Amb el desig d'unir la nostra acció i la nostra oració en bé dels qui estan patint aquesta situació, s'ha elaborat la següent pregària, per incorporar-la en les nostres oracions personals i comunitàries: *Pels refugiats que s'han vist obligats a deixar el seu país buscant una vida més digna. Que trobin en els països d'acollida el suport que necessiten. PREGUEM.*

Més informació actualitzada a:
www.bisbatsantfeliu.cat
www.caritassantfeliu.cat

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Pare (i II)

Cada família necessita el pare. Voldria partir d'algunes expressions que es troben en el llibre dels Proverbis, paraules que un pare adreça al seu fill, i diu així: «Fill meu, si el teu cor es fa savi, també el meu cor se n'alegra; tot jo ho celebraré quan parlaràs honradament». I això és el que diu un pare savi, un pare madur.

La primera necessitat és que el pare estigui present en la família. Que sigui proper a l'esposa, per a compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el seu creixement; pare present, sempre.

L'Evangeli ens parla de l'exemplaritat del Pare que està en el cel, l'únic, diu Jesús, que pot ser

anomenat veritablement «Pare bo».

Tothom coneix la paràbola anomenada del «fill pròdig», o millor del «pare misericordiós». Els pares han de ser pacients. Moltes vegades no hi ha altra cosa a fer més que esperar; resar i esperar amb paciència, dolçor, magnanimitat i misericòrdia.

Un bon pare sap esperar i sap perdonar des del fons del cor. És

cert, sap també corregir amb fermesa: no és un pare dèbil, complaent, sentimental.

Si hi ha algú que pugui explicar en profunditat la pregària del pare nostre, és precisament qui viu en primera persona la paternitat. Sense la gràcia que ve del Pare que està en el cel, els pares perden valentia i abandonen el camp.

(Dimecres, 4 de febrer de 2015.)

IX Trobada de catequistes i animadors d'adolescents i joves

El proper diumenge, 4 d'octubre, a la Casa de l'Església, tindrà lloc la IX Trobada de catequistes i animadors d'adolescents i joves de la nostra diòcesi. Serà una jornada festiva per tal d'intercanviar experiències i pregar junts perquè Déu beneeixi la nostra missió.

IX TROBADA DE CATEQUISTES I ANIMADORS D'INFANTS I JOVES

"Jo sóc el cep i vosaltres les sarments"

Casa de l'Església
Sant Feliu de Llobregat

Diumenge 4 d'octubre de 2015
17.00h

BISBAT de SAINT FELIU de LLOBREGAT

En aquesta trobada tindrà lloc la celebració de l'enviament: El nostre bisbe, en nom de l'Església, envia els seus catequistes a proclamar la Bona Nova de l'Evangelí, fent visible aquesta missió eclesial de la qual participa tota la comunitat cristiana.

Enguany el lema triat és «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments». Amb aquesta imatge volem expressar la realitat que només des d'aquesta unió amb Jesucrist, i amb la seva Església portem

a terme l'engrescadora i il·lusionant missió de fer conèixer Jesucrist als nostres infants i joves.

Durant aquest curs, treballarem especialment el document elaborat per les delegacions de Catequesi, Joventut, Família i Educació, sobre *l'Itinerari Educatiu*. El bisbe Agustí va impulsar aquesta coordinació de les delegacions diocesanes, aquest treball conjunt i aquesta unió d'esforços per tal que el missatge de salvació que volem transmetre pugui arribar als nostres infants i joves en tots els àmbits educatius que intervenen en la seva formació cristiana. Es tracta doncs d'oferir-los espais per a poder viure en cristià, tan sigui a l'àmbit familiar, l'escolar, el catequètic pròpiament i els d'esplai.

La transmissió de la fe esdevé així una missió d'Església, de la qual tota la comunitat de creients n'és responsable amb el seu testimoniatge, si bé especialment s'encarrega als catequistes que per mitjà d'eines pedagògiques adients, facin ressonar en el cor dels nostres infants i joves la Bona Notícia de l'Evangelí.

Per tal de fer-ho possible cal crear comunitats acollidores tant dels nois i noies com de les seves famílies, aprofitar aquest acostament per a proclamar l'anunci de l'Evangelí, fer que les celebracions en què participin els nostres infants siguin autèntica imatge de família, que la comunitat sigui la que acull i celebra amb veritable joia aquests nous membres que s'incorporen a la comunitat per mitjà dels sacraments.

Els catequistes som testimonis de fe, és Jesucrist mateix qui ha donat sentit a la nostra vida i ens sentim cridats a comunicar-la tal com nosaltres també l'hem rebut generosament. Però la comunitat de cristians és tota ella catequètica,

és la que prega unida per tots nosaltres, la que ens acompanya i atén les necessitats de tota mena de les famílies, la que es cuida de donar formació adient als seus catequistes, en una paraula és la comunitat de creients unida la que duu a terme la missió encomanada per Jesucrist d'anunciar el Regne de Déu a tothom.

Volem fer participat tota la comunitat diocesana de la celebració del proper 4 d'octubre, de les 17 a les 21 h, a la Casa de l'Església. Us demanem les vostres pregàries perquè siguem veritables instruments d'evangelització, i que per mitjà de tots puguem comunicar aquest missatge joios de salvació i el projecte de felicitat que Déu mateix té preparat per a cadascú de nosaltres. Encomanem a la Mare de Déu, la primera mestra, catequista i mare nostra que ens acompanyi, i que seguint el seu exemple puguem servir l'Església de Jesucrist amb la joia veritable d'aquells que ens sabem fills estimats de Déu.

Isabel Campany

Delegada diocesana de Catequesi

AGENDA

Assemblea General Vida Creixent.

Per decret del bisbe Agustí del 22 de juny, es va erigir l'Associació pública de fidels «Vida Creixent» a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El proper 2 d'octubre, a les 17 h, a la Casa de l'Església, són convocats tots els seus membres per a la seva assemblea, on es procedirà a l'elecció del president o presidenta.

Trobada d'inici de curs de mestres i professors.

3 d'octubre, de les 11 a les 14 h, a la Casa de l'Església. Organitzada per la Delegació d'Ensenyament, hi haurà una xerrada de la teòloga Assumpta Torrents sobre les dones a la Bíblia i s'aprofundirà el document sobre *l'Itinerari Educatiu*, elaborat conjuntament amb les delegacions de Família i Vida, Joventut i Catequesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setmana) [Za 8,1-18 / Sl 101 / Lc 9, 46-50]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; Sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. xvii); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimarts [Dn 7,9-10.13-14; o bé: Ap 12,7-12a / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Sant Jeroni,

prev. i doctor de l'Església, dàlmeta, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6. 7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Beren-

guer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (litúrgia hores: 3a setmana). [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, verge.

Diumenge XXVI de durant l'any

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibi-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dóna seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte a guardar-los amant; / però, qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, / i net d'una gran culpa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han anat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorarà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engraiat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

▶ Lectura del libro de los Números (Nm 11,25-29)

En aquellos días el Señor bajó en la nube y habló a Moisés. Tomó una parte del espíritu que tenía Moisés y se la dio a los setenta ancianos. Cuando el espíritu se posó sobre ellos se pusieron a profetizar, pero no continuaron. Dos de ellos habían permanecido en el campamento: uno se llamaba Eldad y otro Medad. También sobre ellos se posó el espíritu, ya que pertenecían a los elegidos, aunque no se habían presentado en la tienda, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un mozo fue corriendo a decir a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, que desde su juventud había servido a Moisés, dijo: «Señor mío Moisés, prohibéselo». Moisés le respondió: «¿Tienes celos de mí? ¡Ojalá que todo el pueblo del Señor profetizara y el Señor les diera su espíritu!»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta, / portadora de vida; / el testimonio del Señor es veraz, / hace sabio al sencillo. R.

El temor del Señor es puro, / dura para siempre; / los decretos del Señor son la verdad misma, / todos ellos son justos. R.

Por eso tu servidor se instruye en ellos, / en guardarlos encuentra gran provecho. / ¿Quién reconoce sus propios errores? R.

Perdóname, Señor, mis pecados ocultos, / guarda a tu siervo del orgullo, / que el orgullo no me domine nunca; / así seré perfecto y libre de pecado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Stg 5,1-6)

Y vosotros, los ricos, llorad con fuertes gemidos por las desventuras que van a sobrevenir. Vuestra riqueza se ha podrido y vuestros vestidos se han apollado. Vuestro oro y vuestra plata se han puesto roñosos, y su roña será un testimonio en contra vuestra y devorará vuestra carne como fuego. Atesorasteis en los últimos días. El jornal de los obreros que segaron vuestros campos, defraudado por vosotros, clama, y los lamentos de los segadores han llegado a los oídos del Señor todopoderoso. Habéis vivido sobre la tierra en delicias y placeres y habéis engordado para el día de la matanza. Habéis condenado y habéis asesinado al inocente sin que él os opusiera resistencia.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba los demonios en tu nombre y no anda con nosotros, y se lo hemos prohibido.»

Jesús dijo: «No se lo prohibáis, porque nadie que haga un milagro en mi nombre puede después hablar mal de mí; y el que no está en contra de nosotros está a nuestro favor». «El que os dé de beber un vaso de agua por ser del Mesías, os aseguro que no se quedará sin recompensa». «Al que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen en mí, más le valdría que le ataran al cuello una rueda de molino y lo tiraran al mar. Si tu mano es para ti ocasión de pecado, córtatela. Más te vale entrar manco en la vida que ir con las dos manos al fuego que no se apaga. Más te vale entrar cojo en la vida que ser arrojado al fuego con los dos pies. Más te vale entrar con un solo ojo en el reino de Dios que ser arrojado con los dos ojos donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»

COMENTARI

Cadascú rep la manifestació de l'Esperit en bé de tots

A les primeres etapes de la Història de la Salvació «l'Esperit» és vist com do diví que no més un privilegiat com Moisès posseeix. Excepcionalment, a petició d'ell mateix que confessa *no poder portar tot sol la càrrega d'aquest Poble*, llavors el Senyor prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians per ajudar-lo a portar la càrrega del Poble. La pedagogia i paciència de Déu es nota en la generositat amb Eldad i Medad, que no es van presentar davant el tabernacle però sí eren inscrits entre els setanta.

El desig de Moisès «*Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit*» esdevindrà promesa profètica en Joel (Jl 3) i finalment realitat autèntica a Pentecosta quan *tots quedaren plens de l'Esperit Sant* (Ac 2,4).

Essent l'efusió de l'Esperit Sant el gran do de Déu, recordem la dinàmica per l'eficàcia profitosa de tot regal: cal la generositat del donant, l'acolliment del receptor i el bon ús del regal rebut.

Per coherència «*el qui segueix els impulsos de l'Esperit s'interessa per les coses de l'Esperit*» (Rm 8,5b). Si no és així, examina què és el que *et fa caure en pecat* i dintre teu *lluïta contra l'Esperit* (Ga 5,17): *la teva mà?, el teu ull? el teu peu?* És a dir: les teves possessions, la teva visió de les coses, o el teu ambient? Llavors *talla contundentment amb això que t'allunya del camí de l'Esperit* i així podràs *entrar a la vida de debò*. Només així serà veritat que *tots els batejats en Crist, us heu revestit de Crist* (Ga 3,27) com empeltats dins de Crist. Altrament «*parlo a vosaltres, els rics: les vostres riqueses s'han podrit. El jornal escatimat als segadors clama contra vosaltres. Us heu engraiat com el bestiar, ara que és dia de la matança*».

Mn. José Luis Arín